on waene rikkusses; monni on rikkas waesusses." (Opp. Sann. 13, 7.) „Ärge murretsege ühtegi; waid laske keikis ommad pallumissed palwe ja öhkamisse läbbi tännoga Jummalale teäda sada." (Wilipp. 4, 6.)

Ühhel päwal, kui Tawet omma pissokesse söbra jures olli, astus kirrikoöppetaja tuppa, — räkis temmaga lahkeste, küssis temmalt monda, et Tawet ennese sees tundis armastust ta wasto, kui armsa wanna söbra wasto. Öppetaja pallest paistis rööm, et wannamehheke Kaarli käest ni paljo öppinud, ja andis temmale nou kirrikusse tulla, kus ta pattuste söbrast wois monda kuulda. Tawet ütles, et se temmal woimalik ei olle, sest ta tenistus löppeks siis ärra — sedda ta räkis wabbandamisseks, et ta ei tahtnud hea melega kirrikusse miñna. Öppetaja ütles: „Agga pärrast lounat peäsed sa kül tullema." Tawetile olli se wägga wasto meelt, agga kui öppetaja temmale weel ni armsad melitamisse sannad räkis ja ka Kaarli sedda sure önne ütles ollewad, kirrikusse miñna, siis wöttis ta ommas süddames ommeti sedda kindlat nou, kohhe tullewal pühhal kirrikusse miñna. Ja sest aiast käis ta iggal pühhapäwal kirrikus.

Kaarli olli weel kaua haige ja piddi paljo wallo kannatama, agga Jummal olli temmale ka allandlikko mele annud, et ta keik römoga wasto wöttis. Öppetaja rägib temmale, et ta tahhaks tedda koolmeistriks öppetada lasta, et ta ni wägga ramatuid armastas, agga Kaarli ei ussu, et ta ni kaua ellab.

Wanna Taweti ihho rammo hakkab löppema, öppetaja tahhab tedda waeste maiasse panna; agga ei ta tahha omma ammetit weel mahha jätta, ja on ennesele monne hea koppika korjanud, sest et mitmed temmale ennam andsid, kui enne, et nemmad öppetaja käest ollid kuulnud, missuggune aus mees wanna Tawet on. — Agga mis üllem kui aialik warra ja aus nimmi, — ta kaswis Issanda tundmisses.